

ΑΝΟΙΚΤΗ ΠΡΟΣΚΛΗΣΗ

Στο πλαίσιο της έκθεσης του Γιάννη Χαϊνή στην Τεχνόπολη από τις 30 Μαΐου έως 17 Ιουνίου 2008, θα πραγματοποιηθεί την Τρίτη 3/6/2008 και την Τετάρτη 11/6/2008 και ώρα 19.00 – 22.00 δημόσια συζήτηση γύρω από το ρόλο του θεσμικού πλαισίου στη γέννηση, διακίνηση και υποδοχή της σύγχρονης καλλιτεχνικής παραγωγής, τη θέση του καλλιτέχνη και την κοινωνική λειτουργία του έργου τέχνης, ζητήματα που σταθερά απασχολούν το ζωγράφο από τη δεκαετία του 1960.

Ο **Γιάννης Χαϊνής** αποτελεί μια ξεχωριστή περίπτωση στο χώρο της τέχνης.

Υπήρξε ιδρυτικό στέλεχος και μέλος της συντακτικής επιτροπής του περιοδικού *Επιθεώρηση Τέχνης*. Το 1961 ιδρύει μαζί με άλλους προοδευτικούς έλληνες καλλιτέχνες την *Ομάδα τέχνης α'* με σκοπό τη μύηση ενός ευρύτερου κοινού στη γλώσσα της τέχνης με την οργάνωση καλλιτεχνικών εκδηλώσεων στις συνοικίες της Αθήνας. Οι πρωτοβουλίες του αυτές και η σταθερή επιλογή του να μην ενταχθεί στο καθιερωμένο σύστημα διακίνησης της τέχνης αποτέλεσαν τον πυρήνα μιας στάσης, η οποία βασίστηκε σε ένα οργανωμένο θεωρητικό υπόβαθρο και προσδιόρισε τόσο την καλλιτεχνική έκφρασή του όσο και τις θεωρητικές αναζητήσεις του. Στη δεκαετία του 1960 ασχολείται με ζητήματα αισθητικής και σημειολογίας της τέχνης (εφημ. *Αυγή*, περ. *Ζυγό*, κ.ά.), ενώ από τη δεκαετία του 1970, μετά την επιστροφή του από το Παρίσι, συχνά παρεμβαίνει σε θέματα που αφορούν στη σύγχρονη καλλιτεχνική παραγωγή με κείμενα και συνεντεύξεις του στον ημερήσιο τύπο και σε ειδικά περιοδικά όπως, *Θέματα χώρου και τεχνών*, *Σπείρα*, κ.ά. Χαρακτηριστικά αποσπάσματα, όπως τα παρακάτω, είναι ενδεικτικά των προβληματισμών και των απόψεών του.

«Αν η τέχνη είναι δημιουργία και αν δημιουργία είναι η εισαγωγή του νέου στοιχείου μέσα στην ιστορική αλυσίδα -αν δηλαδή το νέο αυτό είναι

νομοτελειακά προσδιορισμένο εκφράζει μια ιστορική αναγκαιότητα και δεν είναι το οποιοδήποτε καινοφανές -τότε κάθε πραγματικό έργο τέχνης από την ίδια του τη φύση είναι επαναστατικό. Από μίαν εποχή και πέρα η ανανέωση, η δημιουργία, δεν εκδηλώνεται πια μόνο στο χώρο των αναζητήσεων που αφορούν το περιεχόμενο ή την μορφή του έργου. Σήμερα, πιστεύω, ότι η δημιουργική πράξη περνάει πρώτα μέσα από την «αλλαγή της λειτουργίας» του έργου» (*Ελεύθερη Ελλάδα*, 1974).

Πιο πρόσφατα δήλωσε:

«Και μια και μιλάμε για τον θεσμικό λόγο, τον λόγο δηλαδή που εκφέρεται από τους θεωρητικούς, τους ιστορικούς, τους κριτικούς, τους δημοσιογράφους, τους οικονομικούς διαχειριστές της τέχνης καθώς και από κάθε άλλον που κατέχει θέση στο σύστημα των θεσμών διακίνησης της, θα πρέπει να τονίσουμε τον κεφαλαιώδη ρόλο που ο λόγος αυτός παίζει για τη λειτουργία του συστήματος, αφού νοηματοδοτεί και συνδέει όλες εκείνες τις δράσεις που επιτρέπουν στο σύστημα να αποκτήσει την απαραίτητη λειτουργική συνοχή και κοινωνική δραστικότητα. Χωρίς το θεσμικό του λόγο το σύστημα δεν θα είχε υπόσταση.» (*Αυγή*, 30/5/2004).

Με αφορμή τους διατυπωμένους θεωρητικούς προβληματισμούς του καλλιτέχνη προτείνουμε ενδεικτικά για τη συζήτηση τους παρακάτω θεματικούς άξονες:

Είναι δυνατή η παραγωγή και έκθεση του έργου τέχνης έξω από τις ιεραρχίες και τις μεθόδους του καθιερωμένου συστήματος διαχείρισης της τέχνης;

Ποιός είναι ο ρόλος του κριτικού λόγου στις νέες συνθήκες πρόσληψης του καλλιτεχνικού προϊόντος. Πώς ανταποκρίνεται ο θεατής στις διαφορετικές και συχνά ασαφείς νοηματοδοτήσεις του εικαστικού έργου;

Η εμπειρία των ομάδων τέχνης και οι συλλογικές δράσεις: ουτοπία ή προοπτική;